

Испреплетени

ЛОЗИ

Џулијан Меклејн

ГЛАВА 1

Фиона

Флорида, 2017 година

Телефонот засвони и ме разбуди од сонот. Сигурно бев длабоко навлезена во рем фазата, бидејќи бев свесна за свонењето, но мислев дека е дел од сонот, па решив да не му обрнам внимание. Дури на четвртото свонење успеав да ги отворам очите.

Се превртив настрана, ја зафрлив раката кон наткаската, го дофатив телефонот и одговорив.

„Молам?“

Ми прозбори жена со силен италијански нагласок: „Бонџорно. Ја барам Фиона Бел. Дали ова е точниот број?“

Трепнав неколкупати на нејасната светлина од зората, се исправив за да се потпрам на лактот и со собрани очи погледнав во часовникот. Сè уште не беше ни седум часот. „Да. Јас сум Фиона.“

„Ах, бене“, одговори жената. „Моето име е Серена Морети, се јавувам од Фиренца, Италија. Имам новости за Вас, Фиона, но жал ми е што не се добри.“

Се поткренав уште малку, ја притиснав дланката на челото и цврсто ги затворив очите. Ако женава се јавува од Италија, тоа можеше да значи само едно. Се работеше

за татко ми. Мојот вистински татко. Оној кого никогаш не сум го запознала.

„За што се работи?“ прашав, сè уште нерасонета, ма-чејќи се да го разбудам мојот поматен мозок.

Од другата страна на линијата настана долга пауза. „Жал ми е. Штотуку сфатив колку е часот таму. Мислам дека погрешно ја пресметав временската разлика. Дали Ве разбудив?“

Силни капки дожд тропкаа по прозорците од мојата куќа во Флорида, а лисјата од палмата без престан удираа по стаклото. „Да, но нема проблем. И онака требаше да станам. За што се работи?“

Жената се накашла. „Жалам што мора да Ви го кажам ова, но Вашиот татко, Антон Кларк, почина минатата вечер.“

Нејзините зборови се вгнездија во моето уво и не можев да ги обработам ниту можев да смислам одговор.

„Навистина ми е жал“, рече жената, зборувајќи како тоа да беше општо познато, како сите да знаеја дека туѓинецот кој живеел во Италија е мојот биолошки татко, кога всушност никој не знаеше. Барем никој од оваа страна на Атлантикот. Не постоеше ниеден човек во Америка кој ја знаеше вистинската приказна. Ниту татко ми. Тајната за моето вистинско потекло беше последниот подарок на мајка ми за мене, во часовите пред да умре од мозочна аневризма и мислам дека сè уште не сум ѝ простила за тоа.

Се исправив уште повеќе и размислив како да одговорам. Сакав да ги кажам вистинските зборови, но не беше лесно, бидејќи во мене емоциите се вртеа како торнадо. Се разбира, ужасно беше некој да умре – не ми беше сеедно – но тој човек за мене беше вистински туѓинец. Не знаев ништо за него, освен дека ја забременил мајка ми кога поминале заедно едно ужасно и трагично лето во Тоскана, пред триесет и една година.

Немав поим што се случило меѓу мајка ми и тој човек, бидејќи таа беше под седативи и не можеше – или можеби не сакаше – да навлегува во детали, кога ми ја кажа веста

што ме погоди како гром од ведро небо. Се приближуваше до крајот и сигурно го насетуваше тоа.

„Немој да му кажуваш на татко ти“, ми рече. „Мисли дека си негова и вистината ќе го убие.“

И ете така мајка ми не ми кажа ништо друго за мојот вистински татко, освен неговото име и националност, и ме принуди да се заколна на молк кога имав осумнаесет години. Исто така, ме убеди дека ако некогаш поставувам прашања за околностите за моето зачнување или ненамерно кажам нешто ќе бидам одговорна за пропаста на мојот татко.

Последните дванаесет години ја чував нејзината тајна зашто ѝ верував – верував дека вистината навистина ќе го убие татко ми. И сè уште верувам во тоа, бидејќи со здравствените проблеми на татко ми, секој ден беше и предизвик и благослов. Затоа ја закопав тајната на мајка ми длабоко во најтемните дупки на мојата потсвест. Се принудив да го заборавам тоа што ми го кажа. Го изгонив надвор од мојот мозок. Се преправав дека не е вистина, дека е само кошмар.

Но сега ми се јавуваше жена од Италија, која знаеше.

„Жал ми е“, реков. „Што се случило?“

„Имал ненадеен и многу силен срцев удар“, објасни жената. „Починал веднаш, пред да пристигне итната помош. Не можеле ништо да направат. Се надевам дека ќе Ви донесе утеха фактот што заминал брзо. Бил во неговиот дом. Не бил сам.“

Подголтнав напнато. „Разбирам.“ Во нејовиот дом. Од еднаш го почувствував реален – како вистински човек кој постоел целиот мој живот, но кој сега го немаше. Едноставно го снемало. Повеќе не беше жив. Ќе го спуштеа во земја. Ќе го закопаа. И не само фигуративно, во мојата потсвест. Никогаш немаше да го видам.

„Па, тоа е благослов, барем... не страдал.“

Настана непријатна тишина и се засрамив од недостатокот на тага во мене, но што можев да направам?

Чувствував само збунетост и некоја морбидна љубопитност, а истовремено се прашував дали навистина е предоцна да го видам. Не знаев ни како изгледа. Дали ќе има помен?

Потоа ми светна дека мојот вистински татко знаел дека постојам и дека ме сметал доволно важна за да бидам известена за неговата смрт. Отсекогаш претпоставував дека мајка ми криела и од него.

„Се извинувам“, реков, очајна да ја прекинам тишината. „Како сте поврзани со мојот...“ не можев да го изговорам зборот. „Од каде го знаете татко ми?“

„Повторно се извинувам“, рече. „Требаше да Ви кажам. Работам за адвокатската канцеларија ‘Донатело и Коста’. Ние бевме правниот тим на Вашиот татко во Италија. Затоа се јавувам.“

Се исправив и се потпрев на перниците и веќе се почувствував будна.

„Вашиот татко Ве именуваше како еден од наследниците во тестаментот“, објасни жената, „така што ќе мора да потпишете некои документи.“

„Чекајте малку... што?“ Срцето ми чукаше како подивено.

„Погребот е во понеделник, а во вторник ќе има официјално читање на тестаментот за членовите на семејството. Јасно ми е дека времето е кратко, Фиона, но дали можете да резервирате лет?“

Почувствував ненадеен наплив на топлина низ телото од можноста да отпатувам во Европа сама, за да го запознаам семејството на човекот кој никогаш не сакав ниту очекував да го запознаам. Што и да ми оставил не го сакав, бидејќи тој човек ѝ предизвика немир и срам на мајка ми на денот на нејзината смрт. Сфатив кога ми ја кажуваше вистината, додека лежеше на смртната постела, и одвај можеше да зборува за тоа. Што и да се случило меѓу нив, за неа тоа не беше убаво сеќавање.

И покрај тоа, како ќе му објаснев на татко ми? На саканиот татко кој ме одгледа? Не можев да му признаам дека

сум го лажела повеќе од десет години. Ќе му се скршеше срцето ако дознаеше дека не сум негова ќерка и дека сум чувала толку голема тајна. Тој помина низ многу работи. Доживеа доволно загуби.

Неудобно се поместив на креветот. „Хм... ова е премногу за мене. Не знам дали...“ тешко подголтнав. „Дали навистина е неопходно да дојдам лично? Мислам, патот е долг и да бидам искрена, не бев блиска со...“ Повторно, зборот *шајќо* ми заглави во грлото, па успеав набрзина да кажам нешто друго. „Не знам колку Ви е позната ситуацијата, госпоѓо Морети, но јас никогаш не сум го запознала господинот Кларк. Отсекогаш сум мислела дека не знае за мене. Никогаш не се обидел да стапи во контакт со мене и затоа ова многу ме изненади. Не го познавам неговото семејство, така што ќе ми биде непријатно да бидам таму. И не сакам да се одделувам од мојот татко. Потребна сум му овде. Зарем не постои друг начин да се реши тоа, преку електронска пошта или факс?“

Госпоѓа Морети молчеше неколку секунди. „Јасно ми е дека не сте биле дел од животот на господинот Кларк, но тој беше многу категоричен во неговите насоки за тестаментот. Нема да заобиколувам, Фиона. Ви остави имот и затоа сметам дека мора да дојдете и да го видите, да потпишете, а потоа да одлучите што да правите со него.“

„Имот.“ Зачудено го збрчкав челото. „Во Италија? За што точно се работи? Мислам, колку вреди?“ Ги затворив очите и одмавнав со главата. „Ох, леле. Се извинувам. Тоа звучеше многу алчно. Не сум алчна. Само сум изненадена. И збунета. Не го очекував ова.“

„Ве молам, не извинувајте се“, рече госпоѓа Морети. „Ве фатив неподготвена. Посакувам да можев да Ви кажам нешто повеќе за вашето наследство, но не знам ништо повеќе од тоа што Ви го кажав. Малку е сложено. Татко Ви беше Британец, па имаше британски тестамент. Утре ќе дојде адвокат со оригиналните документи. Јас сум само гласникот и се обидувам да ги собирам сите овде за да ги разјасниме деталите.“

Британец бил?

Отсекогаш си замислував дека е Италијанец.

Ја стиснав тупаницата на челото и се обидов добро да размислам. Штотуку ми кажаа дека сум наследила имот во Италија од сосем непознат човек. Немав поим колку вреди, но ќе бев будала ако го одбијам. Бог знае колку ни беа потребни парите. Грижата за татко ми не беше евтина.

Значи, мораше да го прифатам фактот дека ќе мора веднаш да резервирам лет за Италија, да земам слободни денови од работа и да сфатам како да му го објаснам ова на татко ми.

„Во ред“, реков. „Ќе се обидам да се качам во авион денеска. Каде треба да одам? Во кој град поточно?“

Од другата страна на линијата слушнав шушкање на документи. „Треба да долетате во Фиренца. Ќе договорам да Ве земе шофер и да Ве донесе во Монтепулчано. Дали имате електронска адреса каде што ќе Ви пратам информации и телефонски броеви? И дали имате мобилен телефон, за да го ставам во досието?“

„Да.“ Ы ги кажав моите контактни информации, а госпоѓа Морети вети дека ќе ми прати порака во следните неколку минути.

Го завршив повикот и ја ставив слушалката на телефонот. Останав да седам во креветот и со ококорени очи гледав во една од моите слики на ѕидот – онаа која ме тераше да се чувствувам како да стојам на работ од висок и карпест гребен и да гледам во пространото и разбранувано море. Ја насликав пред многу години, некаде пред да се поделиме со Џејми. Почувствував студ во коските и затреперив.

Мојот биолошки татко беше мртов и не знам зошто, но се сетил на мене во неговиот тестамент.

Го тргнав погледот од сликата и ја фрлив прекривката. Потоа станав од креветот и решив да се напијам кафе пред да го отворам лаптопот и да барам летови. Ја облеко наметката. Ветрот виеше низ стреите и почувствував како врз мене да застана темен облак.

Се обидов да си кажам дека тој не ми е *висџински* татко, бидејќи каква врска има генетиката со родителството? Немав никаков личен однос со човекот, немав љубов ни приврзаност, кои беа основите за нормално семејство. Госпоѓа Морети го употреби тој збор во разговорот. Рече: „Ќе има официјално читање на тестаментот за членовите на семејството.“ Тоа ме вклучуваше и мене.

Не знаев кои се тие луѓе. Другите негови деца? Моите браќа и сестри, можеби? Жена? Неговите браќа? Сестри? Братучеди? Не припаѓав меѓу нив, освен ако имаше други вонбрачни деца како мене. Можеби со нив ќе имав нешто заедничко. Но немав претстава. Ништо не знаев.

*

„Што си станала толку рано? Недела е“, рече Доти кога влегов во кујната.

Доти беше нашата негувателка од ноќната смена. Со години беше со мене и со татко ми и многу ја сакав зашто секогаш беше весела. Додека работеше секогаш пееше, ја бојадисуваше косата розово и виолетово и игриво флертуваше со татко ми. Тоа секогаш го засмејуваше, дури и во најтешките денови. Сите наши негуватели беа прекрасни, но никој, освен Доти, не траеше повеќе од година или две. Доаѓаа и си одеа, а тоа не беше за изненадување. Грижата за квадриплегичен човек беше тешка работа.

„Да. Не го слушна телефонот?“ прашав.

„Го слушнав, но ти одговори пред да можам да стигнам до него. Кој ли се јавуваше во седум часот наутро во недела?“

Некако успеав да смислам брз одговор. „Мојата шефица. Но пред да ти раскажам за тоа, како е тато? Дали добро спиеше минатата ноќ?“

Последните неколку ноќи му беа тешки и имаше и блага инфекција на градите.

„Како бебе.“

„Тоа е добро“, одговорив, „бидејќи денеска е ден за гледање филмови.“

Татко ми обожаваше филмови и театар и за него беше важно да излегува од куќата повремено. Еднаш неделно, Џери, негувателот што доаѓаше за викенди, го носеше на претстава. Тогаш ја зграпчував можноста да избегам во моето импровизирано ателје во гаражата и да сликам. Тоа беше моето единствено вистинско бегство.

Барем татко ми имаше среќа делумно да може да ги користи зглобовите и рацете. Сите негуватели во текот на изминатите години работеа трудољубиво со него, за да му ја одржуваат мускулатурата. Поради тоа, татко ми секогаш можеше да користи компјутер и софтвер за препознавање на глас, кој го користеше за пишување. Порано беше успешен автор на трилери, со објавени три книги, но во последно време пишуваше написи за фондацијата која тој и мајка ми ја основаа во 1996 година, за собирање средства за истражување на ‘рбетниот столб. Поминаа години од последниот пат кога татко ми напишал фикција, освен неколкуте кратки приказни. Мислам дека книгите одзедоа премногу од него, но искрено, не верувам дека се продаваа многу добро. Првата се продаваше, но втората и третата беа разочарување за неговиот издавач.

Можам само да претпоставам дека тогаш на татко ми му било тешко. Пишувањето беше единственото што мислеше дека умеа да го прави.

Освен тоа, тој беше најхрабриот човек кој го познавав во животот. Несреќата во која го повреди ‘рбетот се случила пред да се родам, така што не го познавав како човек кој оди или се снаоѓа без помош. Додека растев, сè што знаев беше дека ме сака и дека сум му најважна најмногу од сè на светот. Никогаш не сметав дека татковците на другите деца се подобри. Знаев дека нашата ситуација е поинаква, но никогаш не се чувствував лишена од нешто, а постоеја мноштво причини за тоа.

На пример, кога бев малечка ми дозволуваше да му седам во skutот додека брзо возеше низ куќата со електричната количка, вртејќи се во круг, а јас пискав од смеа.

Количката се движеше со допир на копче и ја контролираше со управувачка палка, за која ми даде одобрение да ја користам кога бев многу малечка. Заедно предизвикувавме секаков неред додека управував со количката и се удиравме во маси и соборувавме лампи и купчиња со книги. Уџс, тогаш му беше омилениот збор и двајцата знаевме дека ја нервиравме мајка ми, која мораше да го расчистува нередот, а тоа беше пред да имаме негуватели со полно работно време. Мајка ми правеше сè за него, а нејзината посветеност се пренесе врз мене. Сè до осумнаесетата година верував дека бевме најблиското семејство на светот, поради предизвиците со кои се соочувавме секојдневно, особено кога татко ми одеше и излегуваше од болница, поради бројните инфекции кои можеа да го убијат. Тогаш беше многу чувствителен. Сè уште е.

Но потоа мајка ми умре неочекувано од аневризма во мозокот, а јас ги дознав тајните и лагите. Тогаш открив дека луѓето не се секогаш она што се претставуваат. Освен татко ми, се разбира. Тој секогаш беше искрен со мене. Откако умре мајка ми, сè што сакав беше да го заштитам и да го одржувам здрав и среќен. Не сакав и него да го изгубам.

Затоа ги чував тајните на мајка ми.

„Па за телефонскиот повик...“ ѝ реков на Доти кога стави парче леб во тостерот за мене.

„Што ли сакаше твојата шефица?“ праша. „Се надевам дека било нешто важно.“

„Важно беше“, одговорив. „Ме праша дали можам да ја заменам на конференцијата во Лондон оваа седмица. Требало да одржи презентација, но ја фатило стомачен вирус, па ме праша дали можам да одам наместо неа.“

Доти се сврти кон мене. „Сериозно? Во Лондон? Во Англија? Каде што живее кралицата?“

Се закикотив. „Да, тоа е местото. Ќе мора да фатам ноќен лет, вечерва или утре.“

„И ти се согласи?“

„Секако. Каков идиот би одбил бесплатно патување до Лондон?“

Помислив да измислам лажна конференција во Италија, што ќе беше поблиску до вистината, но се плашев да му ја спомнам Италија на татко ми, бидејќи таму ја доживеал несреќата. Тоа била најлошата траума во неговиот живот, така што сигурно немаше да му биде пријатно да зборува за тоа или да си замислува дека патувам таму. Лондон беше далеку подобра лага, за да ја одбегнам темата Тоскана.

„Ќе ви биде добро додека ме нема?“ прашав, гледајќи го тостерот, свртена со грб кон Доти.

„Се разбира. Каква извонредна можност. Дали имаш место во куферот за слеп патник? Можам да се свијам во мало клопче.“

Се насмеав и почекав да се испече лепчето. „Тоа би било забавно.“

„Татко ти многу ќе се израдува кога ќе слушне.“

„Се надевам“, реков додека го мачкав лепчето, „бидејќи совеста ме јаде што го оставам.“

Доти цврсто ми одговори. „Не зборувај така, Фиона. Заслужуваш да заминеш некаде и немаш право да чувствувааш вина. Ако некој чувствува вина, тоа е тој, што прави да се чувствувааш како да треба да го чуваш секоја минута од секој ден. Ни беше совршено добро кога ти се исели минатата година. Се сеќаваш колку беше радосен за тебе?“

Најдов тегла со џем од јагоди во фрижидерот, ја оставив на масичката и седнав покрај Доти. „Да, на извесен начин беше среќен за мене, но и двете знаеме дека никогаш не го сакаше Џејми.“

„Не, не го сакаше“, одговори, „но му реков дека ти мора да живееш самостоен живот и дека мора да ти дозволи да го направиш тоа. Беше потребно малку убедување, но на крај се согласи.“

„Ти благодарам за тоа“, реков, и ѝ се насмеивав со топла и благодарна насмевка. „Иако не испадна како што треба.“

Доти отпи од чајот. „Жал ми е што не испадна.“

„И мене“, одговорив. „Посакувам да испаднеш поинаку, но Џејми беше многу... не знам... материјалист, може да се каже. Подобро е што го сфатив тоа пред свадбата, а не потоа. Не би сакала да плаќам за развод сега.“

Парите беа изворот на проблемите меѓу мене и Џејми. Мразеше што му помагав на татко ми финансиски, но што можев да правам? Немаше многу пари. Средствата од животното осигурување на мајка ми речиси беа потрошени, а книгите на татко ми веќе не се печатеа. Престанаа да му плаќаат тантиеми пред години. Имаше некои приходи од инвалидското осигурување и друга државна парична помош, но тоа не беше доволно за да се плаќаат тројца негуватели со полно работно време, ратите за новото комбе и количката кои му ги купивме минатата година.

Џејми сакаше да штедиме за учество за куќа и за убав автомобил, но јас морав да ги делаам моите приходи со татко ми, така што никогаш немав дополнителни заштеди. На крајот, Џејми и јас постојано се расправавме за тоа како ги трошиме парите и тој најпосле ми постави ултиматум. Тој или татко ми. Воопшто не ми беше сеедно, па ја донесов одлуката. Татко ми.

А сега... Италија.

Мораше да одам. Мораше да дознаам што сум наследила од таткото за кој никој не знаеше. Не сакав да имам големи надежи, но што ако вредноста на имотот беше значителна? Можеше многу да ни помогне во животот.

„Иако, Џејми беше привлечен“, додаде Доти. „Јасно ми е зошто си се вљубила во него. Имаше прекрасни, мечтателни сини очи.“

Повторно се закикотив додека го јадев лепчето. „Да, имаше. Но само тоа поседуваше – шарм.“

Завршив со јадењето и станав од столот за да ја ставам чинијата во машината за садови. „Одам да побарам летови.“ Доти стана и се прегрнавме. „Што би правела без тебе?“ прашав.

Се поттргна наназад и ме фати за лицето со двете раце. „Татко ти е среќен човек што има ќерка како тебе. Ти си целиот негов свет, Фиона.“

Од зборовите на Доти почувствував необично стегање во градите. Тоа се случуваше многу често откако раскинав со Џејми и се вратив дома. Се разбира, сè што сакав беше татко ми да биде среќен и да добива добра нега, но тоа не беше секогаш лесно. Во тешките денови, најважно беше сите околу него да бидат позитивни. Работевме напорно за да го развеселуваме. Со тоа доаѓаше голем притисок, па не можев да одречам дека одвај чекав да заминам некаде и да бидам сама извесно време.

„Ако не се видиме пред да заминам на аеродром“, ѝ реков на Доти, „ти посакувам да имаш прекрасна недела и грижи се добро за татко ми, во ред?“

„Секогаш е така. Поздрави ја кралицата од мене кога ќе стигнеш во Лондон.“

„Ќе ја поздравам.“ Трудејќи се да ја скријам подготвеноста да заминам некаде, отидов во мојата соба и го отворив лаптопот.

По темелно пребарување на интернет, одбрав лет преку Франкфурт, бидејќи беше поевтин. Кога добив потврда од авионската компанија, ѝ ги пратив податоците на госпоѓа Морети, која веднаш одговори со детални инструкции што да очекувам кога ќе стигнам во Тоскана.

ГЛАВА 2

Фиона

Патувањето од Флорида до Фиренца беше вистинско искушение какво што не очекував. Сама бев виновна за ужасниот план на патување, бидејќи не бев искусен патник и одбрав два долги прекини во Њујорк и Франкфурт, кои резултираа со патување долго дваесет и шест часа.

Бев будала што си мислев дека ќе спијам во авионот додека летаме над Атлантикот, но ме седнаа во економска класа, во задниот дел, во претпоследниот ред, блиску до тоалетите. За време на летот бучавата постојано ми пречеше. Ѐ завидував на жената покрај мене, која заспа веднаш штом беа собрани послужавниците од јадењето, но се напи таблета за спиење. Паметна жена. Посакував да помислев на тоа, бидејќи жената не престана да 'рчи, а јас успеав да поспијам само на кратки интервали. Кога авионот слета во Франкфурт, разбрав зошто тие летови ги нарекуваа летови на црвени очи. Се чувствував како зомби.

Потоа, бев соочена со уште осум мачни часа чекање во Франкфурт, пред да одлетам за Фиренца, каде што пристигнав по зајдисонце и мораше да чекам уште еден час во бавната редица на пасошката контрола. Дотогаш веќе целосно изгледав како зомби. Сè што сакав беше да ги исчеткам забите и да се срушам врз мека постела и да спијам следните десет до дванаесет часа.

Кога италијанскиот службеник ми удри печат во пашошот и ме пушти да поминам, го туркав куферот покрај лентата со багажот, барајќи го со поглед шоферот кој требаше да држи знак со моето име, но таков човек немаше. Срцето ми се стегна бидејќи немав ментална ни емоционална сила да одлучам како ќе стигнам од Фиренца до Монтепулчано во темнината, кога не го ни зборував италијанскиот јазик.

Воздивнав и го извадив телефонот од чантата, барајќи го имејлот на госпоѓа Морети, надевајќи се дека го напишала нејзиниот телефонски број. Се сеќавам само дека ми кажа дека ќе престојувам во винаријата на Антон Кларк, каде што имало и хотел, но никако не можев да се сетам на името на винаријата.

Пребарував низ пораките во сандачето, кога некој ме потапка на рамото.

„Скуза. Госпоѓица Бел?“

Се свртив и го видов Италијанецот на четириесет и нешто години, облечен во широки фармерки и карирана кошула.

„Да“, одговорив. „Ти си Марко?“

„Си!“ го крена листот хартија со моето име на него. „Јас сум твојот шофер. Добре дојде во Италија.“

„Благодарам.“

Го зеде мојот куфер во рацете. „Овде велите *џрације*, а јас ќе ти речам *їреџо*. Повели и другпат.“

„Ти благодарам за мојата прва лекција по италијански јазик. Или да речам *џрације*.“

Се насмевна со широка насмевка. „Многу добро. *Молїо бене*.“

Излегов по него од терминалот до црниот мерцедес паркиран на тротоарот. Ми ја отвори задната врата и седнав на коженото седиште, прашувајќи се дали Марко ќе смета дека е неучтиво ако легнам и заспијам веднаш штом тргне.

Марко беше брз и веднаш го затвори багажникот, седна на возачкото седиште и го вклучи моторот. „Како беше летот?“ праша, погледнувајќи ме во ретровизорот.

„Долг. Одвај чекам да легнам во топол кревет.“

„Разбирам. Возењето ќе трае околу час и половина. Одмори, ако сакаш.“

„Можеби ќе одморам.“ Се свртив и погледнав низ прозорецот. „Штета што надвор е темно. Се надевав да ја видам малку Фиренца.“

„Фиренца е прекрасен град“, одговори, „но преплавен е со туристи.“

Возевме низ силно осветлените улици покрај ултрамодерен трамвај, кој исто така замина од аеродромот. Марко ми покажа надесно. „Погледни таму. Ќе го видиш *Дуомо*.“

„Што е *Дуомо*?“ прашав.

„Катедралата Санта Марија дел Фјоре. Куполата е осветлена. Гледаш?“

Се наведнав напред и во далечината го видов историкиот градски пејзаж. „Ох, да, ја гледам. Прекрасна е. Ќе мора да ја пребарам на интернет. Можеби ќе имам можност да ја посетам додека сум овде.“

„Може да се качиш во кулата“, рече, „но редиците се многу долги. Резервирај однапред.“

„Ти благодарам за советот. Односно, *џрације*“, реков со насмевка.

Набрзо излеговме на автопат, а Марко го забрза автомобилот. Го потпрев челото на прозорецот, надевајќи се дека ќе успеам да задремам, но Марко тивко ми прозбори. „Се гледа дека личите.“

Повторно погледите ни се сретнаа во малиот простор на ретровизорот. „Молам?“

„Личиш на него“, рече Марко со доза на меланхолија. „На татко ти.“

Седнав поисправено. „Го познаваше?“ Претпоставив дека Марко е само непознат аеродромски шофер.

„Си. Му бев шофер на господинот Кларк последните шест години.“

Се скаменив на неколку секунди. Во ушите сè уште ми одзвонуваше бучавата од силните полетувања и слетувања. Или можеби беше нешто друго, ненадејна свесност дека таткото кој мене ми беше туѓинец, човекот кој го сметав за камена статуа, живеел исполнет живот со блиски пријатели кои добро го познавале. Луѓе кои работеле за него, луѓе кои се грижеле за него.

Се разбира, знаев дека сигурно имал пријатели. Благодарение на имејлот на госпоѓа Морети, со сигурност знаев дека зад себе оставил жена и две деца. Ме зачуди тоа што многу брзо ги прецвাকা информациите во пораката, иако никогаш претходно не сакав да знам ништо за него. Целиот мој живот претпочитав мојот биолошки татко да не го сметам за човечко суштество. Како да е еднодимензионален негативец. Како да не е човек кој сакам да го запознаам или да го сакам.

Но можеби не сакав да знам ништо за него бидејќи тоа ќе побудеше желба во мене да го запознаам. Тогаш ќе мораше да поминам голема далечина за да ја задоволам љубопитноста, а не можев да му го направам тоа на татко ми. Ќе ја изневерев неговата доверба.

„Дали уживаше да работиш за него?“ го прашав Марко, кога најпосле се ослободив од стегите на мојата љубопитност. Имав намера да останам во Италија само една седмица. Можеби требаше да ѝ се предадам на љубопитноста.

Марко се изнасмеа. „Мислам дека никој не уживаше да работи за твојот татко. Тој беше... како се вели на англиски? *Ойресоре? Тирано?*“

„Тиранин?“ реков.

„Си! Тиранин!“

Се потпрев на седиштето и почувствував необично олеснување кога го слушнав тоа. Ако навистина бил ужасен човек, тоа ќе можеше да ми го омекне каењето во иднина. Можеби ќе бев благодарна што никогаш не сум го запознала.

„Навистина?“

Марко повторно се изнасмеа. „Но го сакавме. Ќе направевме сè за него. Не знам зошто.“

Ја наведнав главата настрана. „Кои сте ‘вие’?“

Марко ги крена рамената. „Па, сите. Тој имаше посебна... како се вели?“ Марко покажа со раката. „Моќ. Начин да го шармира човека и да го убеди да направи што било.“

Погледнав низ прозорецот и се запрашав што ќе се случеше ако дојдев овде додека Антон сè уште беше жив. Можеби ќе беше интересно лично да ја видам неговата наводна харизма. Сепак, успеал да ја убеди мајка ми да го изневери мажот кој многу го сакала. Ако се случило тоа.

Не бев наполно сигурна дека *заведување* е вистинскиот збор. Можеби било нешто понеромантично, ситуација која не можела да ја контролира, ако судеј по изразот на нејзиното лице кога ми кажа.

Почувствував мачнина од помислата и потапкав со прстот по коленото и сфатив дека љубопитноста која успеав да ја држам окована последните дванаесет години се будеше како заспан змеј.

Желна бев да стигнам до Монтепулчано.

*

Марко беше совесен возач, но сакаше брзина.

„Сигурно многу добро ги познаваш патиштава“, реков, кога се разбудив од дремката и ја измазнив косата, впијајќи ја околината. Како да се наоѓавме среде пустелија, возејќи по мрачни и кривулести патишта.

„Си. Целиот живот сум овде.“

Посакував да видам многу повеќе од крошните од дрвјата што нè опкружуваа од двете страни на тесниот пат.

„Магливо е“, реков, кога одеднаш летнав на левата страна, откако Марко остро сврти на свијокот, со вртоглава брзина.

„Маглата е честа појава во Тоскана“, одговори. „Има многу ридови и долини, каде што таа се вгнездува. Речиси стигнавме. Не сме далеку.“

Извадив гума за цваќање од чантата и со прстот се избришав под очите, за да ги отстранам грутките од вчерашната маскара. Беше десет часот навечер по локално време, и се молев наскоро да легнам во мек кревет. Или на тврд. Сеедно ми беше. Само мораше да легнам во хоризонтална положба.

Марко заочи и сврти на патот со чакал со голем знак на кој пишуваше **Винарија Маурицио**. Патот се извиваше низ шума и стрмно нагоре по ридот. Потскокнав на седиштето кога Марко притисна на кочницата за гас, кога се приближивме кон високата порта од ковано железо, врамена од големи столбови од тула. Застана, го извади клучот од таблата и го притисна копчето, а портата полека се отвори, крцкајќи на резињата, на кои им беше потребно подмачкување. Застана на паркингот со чакал пред големата градба со средновековен изглед.

Дали Антон го поседувал сево ова?

„Стигнавме.“ Марко го исклучи моторот и го откопча безбедносниот појас. Излезе од автомобилот и ми ја отвори вратата.

Кога излегов надвор, веднаш го почувствував свежиот мирис на мокра земја и студот од густата магла која се вовлече низ ткаенината од моето фармерско палто. Марко го зеде мојот куфер и влеговме во просторијата што ми изгледаше како рецепција на хотел. На пултот нè поздрави млада Италијанка.

„Госпоѓица Бел?“ праша.

„Да, јас сум.“

„Јас сум Ана. Мило ми е што Ве гледам.“ Се наведна за да го извади клучот од под пултот. Кога ја извадив кредитната картичка, Ана ја крена раката. „Нема потреба за тоа. Сè е средено. Вашата соба е број седум, на најгорниот кат. Нагоре по скалите, па лево. Појадокот е во трпезаријата, од осум и триесет до десет и триесет часот. На картичката